

Een

Het is beter de dood te zien dan dood te zijn.

CHARLOTTE JEAN DAVIDSON, DE VROUW MET DE ZEIS

De afgelopen maand werd ik achtervolgd door steeds dezelfde droom over een duistere vreemdeling die opdoemt uit rook en schaduwen om de liefde met me te bedrijven. Inmiddels begon ik me af te vragen of deze terugkerende nachtelijke hallucinatie, die steeds tot een wereldschokkend orgasme leidde, op de lange termijn schadelijke gevolgen kon hebben. Dood door extreem genot was waar ik voor vreesde en dit vooruitzicht schepte me op met een dilemma: was het tijd om hulp te zoeken of moest ik me gewoon eens flink bezatten?

Ook vannacht was het raak. In mijn droom speelden een paar heerlijke handen en een vurige mond de hoofdrol terwijl twee vreemde machten, opgeroepen uit de wereld van vage verschijnselen, me uit deze droom wilden weglukken. Maar ik deed mijn best om ze te weerstaan, hoewel ze koppig volhielden. Ten eerste kroop er een koude rilling langs mijn enkel en deze ijzige aanraking deed me met een schok ontwaken uit mijn oververhitte droom. Ik huiverde en met tegenzin kwam ik overeind, zonder gehoor te geven aan de roep van de vreemde machten. Vervolgens stopte ik mijn been terug onder mijn warme Bugs Bunny-dekbed.

Ten tweede was ik me vaag bewust van een zachte melodie die me bekend voorkwam maar die ik niet kon plaatsen. Na een poosje besepte ik dat het geluid van mijn nieuwe telefoon afkomstig was.

Met een zucht opende ik mijn ogen en ik keek naar de lichtgevende cijfers op mijn wekker. Het was 4.34 uur. Welke sadist belde me zo vroeg wakker?

Aan mijn voeteneind schraapte iemand zijn keel en ik keek naar de geest van een man, waarna ik hem met schorre stem vroeg: 'Kun je me dat ding aangeven?'

Hij aarzelde. 'Eh... Je telefoon?'

'Hm-hm.'

'Nou, ik ben niet...'

'Laat maar.' Ik pakte de telefoon en moest een pijnscheut verbijten, die me eraan herinnerde dat ik de avond ervoor in elkaar was geslagen.

Mijn dode vriend schraapte nogmaals zijn keel.

'Hallo,' zei ik schor.

Het was oom Bob, die een woordenvloed over me uitstortte en kennelijk niet in de gaten had dat het vroege tijdstip me niet in staat stelde helder na te denken. Ik deed erg mijn best om me te concentreren en drie dingen van alles wat hij had gezegd kon ik onthouden: drukke nacht, twee moorden, kom als de gesmeerde bliksem hierheen. 'Van welke planeet kom jij?' vroeg ik hem chagrijnig.

Duidelijk geërgerd slaakte hij een zucht en hing op.

Ik drukte op de toets op mijn nieuwe telefoon waarmee de verbinding werd verbroken of de afhaalchinees werd gebeld. Daarna probeerde ik overeind te komen. Maar zoals helder nadenken me niet goed was gelukt, leek ook dit makkelijker gezegd dan gedaan. Hoewel ik normaal gesproken ongeveer achtenvijftig kilo woog, had ik nu het gevoel dat ik ruim tweehonderd kilo zwaar was toen ik uit bed wilde komen. Als een walvis op het droge worstelde ik een tijdje, tot ik het opgaf. De bak met ijs die ik naar binnen had gewerkt nadat ik in elkaar was geslagen, was waarschijnlijk te veel van het goede geweest.

Me uitrekken was te pijnlijk en in plaats daarvan gaapte ik ongegeneerd. Maar ook dit was geen lolletje, aangezien mijn kaken gekneusd aanvoelden. Ik keek weer naar de geest, die er schimmig uitzag. Niet omdat hij dood was, maar omdat het zo vroeg was en ik nog niet zo lang geleden ervanlangs had gekregen.

‘Hallo,’ zei hij wat nerveus. Het pak dat hij droeg, was gekreukt en op zijn neus stond een bril met ronde glazen en zwart montuur. Zijn warrige haardos zorgde er deels voor dat hij op de jonge-tovenaar-die-we-allemaal-kennen leek en deels had hij iets weg van een verwarde professor. Aan de rechterkant van zijn hoofd zag ik een kogelgat, waar wat bloed uit liep naar zijn wang. Dat kon me niets schelen. Wat me wel zorgen baarde, was het feit dat hij zich in mijn slaapkamer bevond tijdens de nachtelijke uren voor zonsopkomst en me als een of andere voyeur had bespied terwijl ik sliep.

Ik nam hem met mijn beruchte dodelijke blik op. Er was maar één blik erger, en dat was mijn dronkenmansblik. Het verbaasde me niets dat hij onmiddellijk reageerde.

‘S-sorry, het spijt me,’ stamelde hij. ‘Het was niet mijn bedoeling om je te laten schrikken.’

Wekte ik dan een geschrokken indruk? Als dat zo was, moest ik nodig op mijn dodelijke blik oefenen.

Zonder aandacht aan hem te schenken kwam ik uit bed. Ik had een hockeysweater van de Scorpions aan, die ik van een keeper had bemachtigd, en boxershorts van hetzelfde team, maar die was van een veldspeler. Hockey, tequila en strippoker... Het was me het nachtje wel geweest. Zeker weten dat dat boven aan mijn lijst stond van Dingen Die Ik Nooit Meer Doe.

Met opeengeklemd kaken van de pijn sleepte ik mijn denkbeeldige tweehonderd kilo naar de keuken, of beter gezegd, naar het koffiezetapparaat. Een flinke dosis cafeïne zou het zware gevoel in mijn lichaam wel wegnemen.

Omdat mijn flatje ongeveer zo groot is als een lucifersdoosje, bereikte ik de keuken al gauw op de tast. De geest volgde me op de voet. Dat deden ze altijd. Ik kon alleen maar hopen dat hij zijn mond hield totdat de cafeïne zijn werk had gedaan. Maar helaas,

dat geluk werd me niet gegund. Ik had het apparaat nog niet eens aangezet, of hij stak al van wal.

‘Ehm, ja,’ mompelde hij terwijl hij in de deuropening bleef staan. ‘Het zit zo: ik ben gisteren vermoord en ik heb me laten vertellen dat ik bij jou aan het juiste adres ben.’

‘Dus dat hebben ze je verteld?’ Als ik met mijn neus boven op het koffiezetapparaat bleef staan, ontwikkelde het misschien een minderwaardigheidscomplex, waardoor het beter zijn best zou doen en de koffie eerder klaar was.

‘Die gast vertelde me dat je misdaden oplost.’

‘Is dat zo?’

‘Jij bent toch Charley Davidson?’

‘Helemaal.’

‘Ben je politieagent?’

‘Niet echt.’

‘Sheriff?’

‘Nee.’

‘Parkeerwacht?’

‘Luister,’ zei ik, me eindelijk naar hem omdraaiend, ‘niet om het een of ander, maar voor hetzelfde geld ben je dertig jaar geleden doodgegaan. De doden hebben geen enkel tijdsbesef. Niks, noppes, nada.’

‘Gisteren, achttien oktober, werd ik om 5.32 uur door mijn hoofd geschoten. Het gevolg was ernstig hersenletsel waarna de dood intrad.’

‘Tja,’ zei ik, volhardend in mijn sceptische houding. ‘Ik ben geen politieagent.’ Ik draaide me weer naar de koffiepot, vastbesloten om diens ijzeren wil te breken met mijn beruchte dodelijke blik.

‘Wat ben je dan wel?’

Ik vroeg me af of ‘je ergste nachtmerrie’ flauw zou klinken. Dus antwoordde ik: ‘Ik ben privédetective. Ik jaag op overspelige echtgenoten en vermiste honden. Met moordzaken houd ik me niet bezig.’ Dat deed ik wel, maar dat hoefde hij niet te weten, want ik had net een grote zaak opgelost en hoopte op een paar vrije dagen.

‘Maar die ene jongen...’

‘Engel,’ zei ik, teleurgesteld omdat ik die kleine duivel niet had uitgedreven toen ik de kans had.

‘Was hij een engel?’

‘Nee, dat is zijn naam.’

‘Heet hij Engel?’

‘Ja. Hoezo?’ vroeg ik, ontnuchterd door dit engel-gedoe.

‘Ik dacht dat het misschien zijn beroep was.’

‘Zo heet hij. En geloof me, hij is allesbehalve een engel.’

Na het verstrijken van een geologisch tijdvak waarin eencellige organismen in zwetsende tv-presentatoren waren geëvolueerd, was het koffiezetapparaat nog steeds in het pruttelstadium. Ik gaf de moed op en besloot naar de wc te gaan. De geest volgde me. Dat deden ze alt...

‘Je bent erg... helder,’ merkte hij op.

‘Dank je.’

‘En... fonkelend.’

‘Hm-hm.’ Dit was niets nieuws. Ik had wel eens gehoord dat de doden me als een vuurbaken beschouwen, een stralende entiteit die ze vanaf continenten hier ver vandaan kunnen zien. Hoe dichterbij ze kwamen, des te fonkeliger scheen ik te worden; als ‘fonkeliger’ al een woord was. Mijn schijnsel heb ik altijd als een voordeel gezien van het feit dat ik de enige Vrouw met de Zeis ben aan deze kant van Mars. In die hoedanigheid is het mijn taak om de dolende doden naar het licht te brengen. Oftewel, ze te begeleiden bij de oversteek naar Gene Zijde. Maar dat verliep niet altijd even gemakkelijk. Soms was het alsof ik een weigerachtig paard door het water moest trekken, bij wijze van spreken.

‘Trouwens,’ zei ik met een blik over mijn schouder, ‘als je een engel ziet, een échte bedoel ik, ren dan voor je leven. Zo snel als je kunt in tegengestelde richting.’ Dit was helemaal niet waar, maar ik vond het leuk om anderen de stuipen op het lijf te jagen.

‘Echt?’

‘Geloof me. Hé...’ Ik hield mijn mond en draaide me om zodat ik hem kon aankijken, ‘... heb jij me aangeraakt?’ Iemand had mijn rechterenkel pijn gedaan, iemand die koud was tot op het

bot. En omdat hij de enige geest in mijn slaapkamer was geweest...

‘Wát?’ vroeg hij verontwaardigd.

‘Vannacht, toen ik in bed lag.’

‘Pff... Nee.’

Ik kneep mijn ogen half dicht en hield mijn dodelijke blik net iets te lang op hem gericht, waarna ik me omdraaide en doorliep naar de badkamer.

Een douche kon ik wel gebruiken. En ik moest niet de hele dag verlummelen. Dat zou oom Bob nog een beroerte bezorgen.

Maar toen ik naar de badkamer liep, besepte ik dat het zwaarste moment van de ochtend – ‘en er was licht’ – snel naderde. Ik kreunde en overwoog om toch de hele dag te verlummelen, ondanks de mogelijke gevolgen voor oom Bobs gezondheid.

Met een bevende hand en ingehouden adem drukte ik op de lichtknop.

‘Ik ben blind!’ riep ik terwijl ik mijn ogen met mijn armen tegen het felle licht beschermde. Ik probeerde naar de vloer te kijken, naar de wastafel, de wc, maar ik zag niets behalve een wit waas. Ik moest snel minder sterke lampen kopen.

Struikelend ving ik mezelf op en behoedzaam probeerde ik de ene voet voor de andere te zetten om niet weer tegen de grond te gaan. Ik liet me toch zeker niet kennen door een gloeilamp! Bovendien, ik had verdorie een klus te klaren!

‘Wist je dat er een geest in je woonkamer staat?’ vroeg hij.

Ik wendde me weer tot hem, waarna ik het vertrek rondkeek op zoek naar Mr. Wong, die met zijn rug naar ons toe in een hoek stond. Vervolgens keek ik weer naar de dode man en vroeg hem: ‘Is dat niet zoiets als de pot die de ketel verwijt dat die zwart ziet?’

Mr. Wong was net zo dood als de man met de bril, al was hij een stuk kleiner. Hij was niet langer dan anderhalve meter en helemaal grijs, doorschijnend grijs. Ook het uniform dat hij droeg, was grijs, en zowel zijn huid als zijn haar was grijs. Zo leek hij op een Chinese gevangene en hij stond daar maar dag in, dag uit, jaar na jaar, in de hoek van mijn woonkamer. Zonder ooit iets te zeggen of zich te bewegen. Hoewel ik hem nauwelijks kwalijk kon nemen dat hij niet af en toe een uitstapje maakte – vanwege

zijn kleur was hij vast een grijze muis – dacht zelfs ik dat Mr. Wong gestoord was.

Natuurlijk was het feit dat er een geest in mijn kamer vertoefde nog niet zo beangstigend; de dode man met bril zou zich pas echt rot schrikken als hij ontdekte dat Mr. Wong niet op de grond stond, maar er vlak boven zweefde. Van dat soort momenten kon ik intens genieten.

‘Goedemorgen, Mr. Wong!’ riep ik, omdat ik niet zeker wist of hij me überhaupt kon horen. Zo erg was het niet als hij doof was, want ik had geen idee hoe hij echt heette. Ik had hem Mr. Wong genoemd toen hij nog een enge dode vent in de hoek was die op een goede dag een normale geest zou worden, als het aan mij lag. Zelfs de doden hadden het recht om zich op hun gemak te voelen.

‘Heeft hij pauze?’

Goede vraag. ‘Ik weet niet waarom hij in die hoek staat. Hij stond er al toen ik hier kwam wonen.’

‘Je huurde deze flat terwijl er een geest in de hoek van de kamer stond?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik wilde de flat en ik dacht dat ik hem wel kon wegmoffelen achter de boekenkast. Maar toen begon het idee dat er een geest achter mijn exemplaar van *Sweet Savage Love* zweefde, aan me te knagen. Ik kon hem niet zomaar aan zijn lot overlaten. Ik wist niet eens of hij wel van romantiek hield.’

Ik keek naar de nieuwste geest die mij met zijn komst had ver-eerd. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘O, wat onbeleefd van me,’ zei hij en hij rechtte zijn rug, liep op me toe en stak een hand uit. ‘Ik ben Patrick. Patrick Sussman de Derde.’ Ineens hield hij stil en keek naar zijn hand, waarna hij me schaapachtig aanstaarde. ‘Ik denk niet dat we elkaar echt...’

Kordaat nam ik zijn hand en schudde die stevig. ‘Dat kunnen we wél, Patrick Sussman de Derde.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Daar snap ik niets van.’

‘Tja,’ mompelde ik terwijl ik de badkamer in liep, ‘welkom bij de club.’

Nadat ik de deur had dichtgetrokken, hoorde ik Patrick Sussman III tekeergaan. ‘Verrek! Hij zwééft!’

Ik gniffelde om zijn reactie.

Het water van de douche voelde hemels, als een warme chocola-defontein die langs mijn lichaam omlaag stroomde. Ik controleerde al mijn spieren en markeerde de pijnlijke in gedachten met een sterretje.

Mijn linkerbovenarm kreeg sowieso een sterretje, wat me niet verbaasde omdat de hufter in de bar gisteravond mijn arm had ontwricht. Als privédetective krijg je soms met gespuis te maken, zoals de agressieve echtgenoot van een klant.

Vervolgens liep ik de spieren aan mijn rechterkant na: alles kreeg een sterretje. Dat kwam vermoedelijk doordat ik tegen de jukebox aan was gevallen. Erg elegant was mijn val niet geweest.

Linkerheup: sterretje. Ik had geen idee wat daarmee was gebeurd.

Linkerbovenarm: twee sterretjes. Daarmee had ik de stoot van die gluiperd geweerd.

En tot slot natuurlijk mijn linkerwang en kaak: drie sterretjes. Mijn wering was vergeefs gebleken. Die vent was te sterk en te snel en ik had de stoot niet zien aankomen. Als een dronken cow-girl die probeert te linedancen op Metallica was ik tegen de grond gesmakt.

Vernederend? Dat zeker. Maar vreemd genoeg ook leerzaam. Ik was nog nooit knock-out gegaan en ik had verwacht dat het pijnlijker zou zijn. Op de een of andere manier voelde je de pijn niet zo als je bewusteloos was. Die kwam pas later, en dan was die venijnig gemeen.

Gelukkig had ik het overleefd zonder permanente schade op te lopen.

Terwijl ik mijn pijnlijke nek masseerde, dacht ik aan mijn droom. Het was dezelfde droom die ik nu al een maand lang elke nacht had. En het werd elke keer moeilijker om de nawerking ervan overdag af te schudden. De liefkozingen, het smachten... Elke nacht verscheen er een man uit de duistere krochten van mijn

geest, alsof hij het moment afwachtte waarop ik in slaap viel. Zijn sensuele mond brandmerkte mijn huid, zijn tong joeg vlammen door mijn lichaam. Dan bewoog hij zijn hand omlaag en het was alsof de hemel zich opende en een koor het *Halleluja* inzette, dat perfect harmonieus weergalmde.

In het begin waren deze dromen nog bescheiden. Een aanraking, een vluchtige kus, een lach die ik alleen aan de rand van mijn bewustzijn gewaarwerd, schoonheid waar ik die nooit verwacht had. Maar al gauw breidden ze zich uit. Ze werden levendiger en angstaanjagend intens. Zo kwam het dat ik voor het eerst in mijn leven een orgasme in mijn droom bereikte. Niet één keer, meerdere keren. Bijna elke nacht. En dat door de handen – en andere lichaamsdelen – van een droomminnaar die ik niet kon zien. Althans, niet echt. Toch wist ik dat hij het toonbeeld was van erotiek, van manlijke lust en verleiding. Ook besefte ik dat hij me aan iemand deed denken.

Ik had het vermoeden dat iemand mijn dromen binnendrong, maar ik wist niet wie. Al mijn hele leven beschikte ik over de gave de doden te zien. Ik was als de belichaming van de Dood geboren, vandaar mijn benaming Vrouw met de Zeis. De Dood-in-levendend-lijve, al had ik dat pas op de middelbare school ontdekt. Hoe dan ook, de doden waren nooit in staat geweest mijn dromen binnen te dringen om me te laten sidderen en smachten en – toegegeven – smeken.

Wat mijn gave betreft, die was niet zo bijzonder. Geesten leefden in een andere dimensie dan mensen en op de een of andere manier – of het nu door vreemd toeval, goddelijke inmenging of een psychotische stoornis kwam – leefde ik in beide dimensies. Dat is het voordeel van de Vrouw met de Zeis. Het is eigenlijk heel eenvoudig en heeft niets te maken met trancetoestanden, glazen bollen of reizen tussen parallelle werelden. Een meisje, een paar doden en de hele mensheid. Zo simpel is het.

En toch was mijn droomminnaar meer, meer... In elk geval níét dood. Hij straalde een enorme hitte uit. Geesten, dode mensen, zijn ijskoud. Hun aanwezigheid zorgt ervoor dat je adem wolkjes vormt, dat je gaat bibberen van de kou en kippenvel krijgt. Maar

de man in mijn dromen, de duistere, verleidelijke vreemde aan wie ik verslaafd was geraakt, was heet als vuur. Hij was als het warme water dat langs mijn lichaam stroomde, sensueel en pijnlijk en overal voelbaar.

De dromen waren zo echt en zijn liefkozing was zo levendig, ik kon hem bijna voelen. Zijn handen die langs mijn dijen omhoog-gleden alsof hij hier met mij onder de douche stond. Ik voelde zijn handen op mijn heupen terwijl hij zijn gespierde lichaam tegen mijn rug drukte. Ik legde mijn handen om zijn sterke billen en zijn spieren spanden en ontspanden zich als eb en vloed, tot ik een hand tussen ons in bewoog, waarmee ik zijn opgewonden lid omvatte. Van puur genot hield hij zijn adem in en hij omhelsde me stevig.

Daarna voelde ik zijn mond bij mijn oor, zijn adem streek langs mijn wang. We hadden nooit een woord gewisseld. De intensiteit van de dromen maakte een gesprek onmogelijk.

Maar nu ving ik een vage, bijna onhoorbare fluistering op. 'Daves...'

Plotseling ging mijn hart wild tekeer en ik keek om me heen op zoek naar geesten in spleten en gaten. Maar ik zag niets. Was ik soms in slaap gevallen onder de douche en droomde ik weer? Dat was onwaarschijnlijk. Ik stond nog met beide benen op de grond, al stond ik te tollen. Vlug greep ik de douchestang om mezelf overeind te houden. Wat was er in godsnaam aan Gene Zijde aan de hand?

Toen ik weer een beetje was bekomen, draaide ik de kraan dicht en pakte een handdoek. *Daves*, dat had ik duidelijk gehoord.

Maar één persoon had me ooit zo genoemd, lang geleden.